

מקואות יז – נדה א:ב

פרק י – משנה ז

כָּל הָאֹכְלִין מִצְטָרְפִין לְפָסֵל אֶת הַגּוֹיָה בְּכַחֲצֵי פָרֶס. כָּל הַמְשָׁקִין מִצְטָרְפִין לְפָסֵל אֶת הַגּוֹיָה בְּרַבִּיעִית. זֶה חֹמֶר בְּשׁוֹתָהּ מְשָׁקִין טְמֵאִין מִבְּמִקְוָה, שְׁעָשׂוּ בּוֹ שְׂאֵר הַמְשָׁקִין כַּמִּים:

פרק י – משנה ח

אֶכֶל אֹכְלִים טְמֵאִים, וְשֵׁתָה מְשָׁקִים טְמֵאִים, טָבֵל וְהִקְיָאן, טְמֵאִים, מִפְּנֵי שְׂאִינָן טְהוֹרִים בְּגוֹף. שֵׁתָה מֵיִם טְמֵאִים, טָבֵל וְהִקְיָאן, טְהוֹרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְהוֹרִים בְּגוֹף. בָּלַע טִבַּעַת טְהוֹרָה, נִכְנָס לְאֵהָל הַמֵּת, הַזֶּה וְשֵׁנָה וְטָבֵל וְהִקְיָאָה, הִרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיָּתָהּ. בָּלַע טִבַּעַת טְמֵאָה, טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּתֵרוֹמָה. הִקְיָאָה, טְמֵאָה וְטְמֵאָתוֹ. חָץ שֶׁהוּא תָּחוּב בְּאָדָם, בְּזִמְנֹן שֶׁהוּא נִרְאָה, חוֹצֵץ. וְאִם אֵינוֹ נִרְאָה, טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּתֵרוֹמָתוֹ:

*הדרן עלך מסכת מקואות!
מזל טוב!*

מסכת נדה

פרק א – משנה א

שְׂמֵאִי אוֹמֵר, כָּל הַנָּשִׁים דִּין שְׁעָתָן. הֵלֵל אוֹמֵר, מִפְּקִידָה לְפִקְדָה, וְאָפְלוֹ לִיָּמִים הֶרְבֵּה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לֹא כַדְבָּרִי זֶה וְלֹא כַדְבָּרִי זֶה, אֲלֵא מֵעַתָּה לְעַתָּה מִמַּעַט עַל יָד מִפְּקִידָה לְפִקְדָה, וּמִפְּקִידָה לְפִקְדָה מִמַּעַט עַל יָד מֵעַתָּה לְעַתָּה. כָּל אִשָּׁה שִׁישׁ לָהּ וְסֵת, דִּיָּה שְׁעָתָהּ. וְהַמְשָׁמֶשֶׁת בְּעַדִּים, הִרִי זֶה כְּפִקְדָה, וּמִמַּעַט עַל יָד מֵעַתָּה לְעַתָּה וְעַל יָד מִפְּקִידָה לְפִקְדָה:

פרק א – משנה ב

כִּיצַד דִּיָּה שְׁעָתָהּ. הִיָּתָה יוֹשֶׁבֶת בַּמָּטָה וְעִסְקָה בְּטִהָרוֹת, וּפְרָשָׁה וּרְאָתָה, הִיא טְמֵאָה וְכָלֵן טְהוֹרוֹת. אֵף עַל פִּי שְׂאִמְרוֹ, מִטְמֵאָה מֵעַתָּה לְעַתָּה, אֵינָה מוֹנֶה אֲלֵא מִשְׁעָה שְׂרָאָתָה:

נדה א:ג – א:ו

פרק א – משנה ג

רבי אליעזר אומר, ארבע נשים דין שעתו, בתולה, מעוברת, מניקה וזקנה. אומר רבי יהושע, אני לא שמעתי אלא בתולה, אבל הלכה כרבי אליעזר:

פרק א – משנה ד

איזו היא בתולה, כל שלא ראתה דם מימיה, אף על פי שנשואה. מעוברת, משיודע עברה. מניקה, עד שתגמול את בנה. נתנה בנה למניקה, גמלתו או כות, רבי מאיר אומר, מטמאה מעת לעת. וחכמים אומרים, דיה שעתה:

פרק א – משנה ה

איזוהי זקנה. כל שעברו עליה שלש עונות סמוך לזקנתה. רבי אליעזר אומר, כל אשה שעברו עליה שלש עונות, דיה שעתה. רבי יוסי אומר, מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות, דין שעתו:

פרק א – משנה ו

ובמה אמרו דיה שעתה. בראיה ראשונה. אבל בשניה, מטמאה מעת לעת. ואם ראתה הראשונה מאנס, אף השניה דיה שעתה:

נדה א:ז – ב:ג

פרק א – משנה ז

אף על פי שאמרו דיה שעתה, צריכה להיות בודקת, חוץ מן הנדה והיושבת על דם טהר. ומשמשות בעדים, חוץ מיושבת על דם טהר, ובתולה שדמיה טהורים. ופעמים צריכה להיות בודקת, בשחרית ובין השמשות, ובשעה שהיא עוברת לשמש את ביתה. יתרה עליהן כהנות, בשעה שהן אוכלות בתרומה. רבי יהודה אומר, אף בשעת עברתן מלאכל בתרומה:

פרק ב – משנה א

כל היד המרבה לבדק בנשים, משבחת. ובאנשים, תקצץ. החרשת והשוטה והסומא ושנטרפה דעתה, אם יש להן פקחות, מתקנות אותן והן אוכלות בתרומה. דרך בנות ישראל, משמשות בשני עדים, אחד לו ואחד לה. הצנועות מתקנות להן שלישי, לתקן את הבית:

פרק ב – משנה ב

נמצא על שלו, טמאין וחיבין קרבן. נמצא על שלה אותיוס, טמאין וחיבין קרבן. נמצא על שלה לאחר זמן, טמאים מספק ופטורים מן הקרבן:

פרק ב – משנה ג

איזהו אחר זמן. כדי שתדד מן המטה ותדיח פניה. ואחר כך, מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה. רבי עקיבא אומר, אף מטמאה את בועלה. ומוזים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתרם, שמטמאה את בועלה:

נדה ב:ד – ב:ז

פרק ב – משנה ד

כָּל הַנָּשִׁים בְּחֻזְקַת טְהָרָה לְבַעֲלֵיהֶן. הַבָּאִין מִן הַדֶּרֶךְ, נָשִׂיהֶן לָהֶן בְּחֻזְקַת טְהָרָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, צָרִיכָה שְׁנֵי עֵדִים עַל כָּל תְּשַׁמִּישׁ וְתְשַׁמִּישׁ, אוֹ תְשַׁמֵּשׁ לְאוֹר הַנֵּר. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, דִּיָּה בְּשְׁנֵי עֵדִים כָּל הַלֵּילָה:

פרק ב – משנה ה

מִשָּׁל מִשְׁלוֹ חֲכָמִים בְּאִשָּׁה, הַחֹדֶר וְהַפְּרוּזְדוֹר וְהַעֲלִיָּה. דָּם הַחֹדֶר, טָמֵא. נִמְצָא בַּפְּרוּזְדוֹר, סָפְקוֹ טָמֵא, לְפִי שְׁחֻזְקָתוֹ מִן הַמְּקוֹר:

פרק ב – משנה ו

חֲמִשָּׁה דָּמִים טָמְאִים בְּאִשָּׁה. הָאָדָם, וְהַשְּׁחֹר, וְכֶקֶרֶן כְּרֹכּוֹם, וְכַמִּימִי אֲדָמָה, וְכַמְּזוּג. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אִף כַּמִּימִי תִלְתָּן וְכַמִּימִי בִשָּׁר צָלִי. וּבֵית הַלֵּל מְטַהְרִין. הִירֵק, עֶקֶבִּיא בֶן מַהֲלָאֵל מְטַמֵּא, וְחֲכָמִים מְטַהְרִים. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, אִם אֵינוֹ מְטַמֵּא מְשׁוּם כֶּתֶם, מְטַמֵּא מְשׁוּם מִשְׁקָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, לֹא כָּךְ וְלֹא כָּךְ:

פרק ב – משנה ז

אִיזְהוּ אָדָם, כַּדָּם הַמִּכָּה. שְׁחֹר, כְּחֶרֶת. עֶמֶק מִכּוֹן, טָמֵא. דֶּהָה מִכּוֹן, טָהוֹר. וְכֶקֶרֶן כְּרֹכּוֹם, כְּפָרוֹר שָׁבוֹ. וְכַמִּימִי אֲדָמָה, מִבִּקְעַת בֵּית כָּרֶם, וּמִצִּיף מַיִם. וְכַמְּזוּג, שְׁנֵי חֲלָקִים מַיִם וְאֶחָד יַיִן, מִן הַיַּיִן הַשְּׂרוּנִי:

נדה ג:א – ג:ד

פרק ג – משנה א

הַמִּפְלֶת חֲתִיכָה, אִם יֵשׁ עֵמָּה דָם, טְמֵאָה. וְאִם לֹא, טְהוֹרָה. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד, טְמֵאָה:

פרק ג – משנה ב

הַמִּפְלֶת כַּמִּין קִלְפָה, כַּמִּין שְׁעָרָה, כַּמִּין עֶפֶר, כַּמִּין יִבְחוּשִׁים אֲדָמִים, תֵּטִיל
לָמִים. אִם נִמְחוּ, טְמֵאָה. וְאִם לֹא, טְהוֹרָה. הַמִּפְלֶת כַּמִּין דָּגִים, חֲגָבִים,
שְׂקָצִים וְרִמָּשִׁים, אִם יֵשׁ עֵמָּה דָם, טְמֵאָה. וְאִם לֹא, טְהוֹרָה. הַמִּפְלֶת
כַּמִּין בְּהֵמָה, חִיָּה וְעוֹף, בֵּין טְמֵאִין בֵּין טְהוֹרִים, אִם זָכָר, תֵּשֵׁב לְזָכָר. וְאִם
נִקְבָּה, תֵּשֵׁב לְנִקְבָּה. וְאִם אִין יָדוּעַ, תֵּשֵׁב לְזָכָר וּלְנִקְבָּה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, כֹּל שֶׁאִין בּוֹ מְצוּרַת אָדָם, אֵינוֹ וְלֹד:

פרק ג – משנה ג

הַמִּפְלֶת שְׁפִיר מֵלֹא מֵיִם, מֵלֹא דָם, מֵלֹא גְנוּנִים, אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת לְוֹלֵד.
וְאִם הִיא מְרַקֵּם, תֵּשֵׁב לְזָכָר וּלְנִקְבָּה:

פרק ג – משנה ד

הַמִּפְלֶת סִנְדֵּל אוֹ שְׁלִיא, תֵּשֵׁב לְזָכָר וּלְנִקְבָּה. שְׁלִיא בִּבֵּית, הַבֵּית טְמֵא.
לֹא שֶׁהִשְׁלִיא וְלֹד, אֲלֹא שֶׁאִין שְׁלִיא בְּלֹא וְלֹד. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, נִמּוּק
הַוֹלֵד עַד שֶׁלֹא יֵצֵא:

נדה ג:ה – ד:א

פרק ג – משנה ה

המפלת טמטום, ואנדרוגינוס, תשב לזכר ולנקבה. טמטום וזכר, אנדרוגינוס וזכר, תשב לזכר ולנקבה. טמטום ונקבה, אנדרוגינוס ונקבה, תשב לנקבה בלבד. יצא מחתך או מסרס, משיצא רבו, הרי הוא כילוד. יצא כדרכו, עד שיצא רב ראשו. ואיזהו רב ראשו, משתצא פדחתו:

פרק ג – משנה ו

המפלת ואין ידוע מה הוא, תשב לזכר ולנקבה. אין ידוע אם ולד היא אם לאו, תשב לזכר ולנקבה ולנדה:

פרק ג – משנה ז

המפלת ליום ארבעים, אינה חוששת לולד. ליום ארבעים ואחד, תשב לזכר ולנקבה ולנדה. רבי ישמעאל אומר, יום ארבעים ואחד, תשב לזכר ולנדה. יום שמונים ואחד, תשב לזכר ולנקבה ולנדה, שהזכר נגמר לארבעים ואחד, והנקבה לשמונים ואחד. וחכמים אומרים, אחד ברית הזכר ואחד ברית הנקבה, זה וזה לארבעים ואחד:

פרק ד – משנה א

בנות כותים, נדות מעריסטן. והכותים מטמאים משכב תחתון כעליון, מפני שהן בועלי נדות, והן יושבות על כל דם ודם. ואין חיבין עליה על ביאת מקדש, ואין שורפין עליהם את התרומה, מפני שטמאתן ספק:

נדה ד:ב – ד:ה

פרק ד – משנה ב

בנות צדוקין, בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן, הרי הן ככותיות.
פרשו ללכת בדרכי ישראל, הרי הן כישראלית. רבי יוסי אומר, לעולם הן
כישראל, עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן:

פרק ד – משנה ג

דם נכרית ודם טהרה של מצרעת, בית שמאי מטהרים. ובית הלל
אומרים, כרקה וכמימי רגליה. דם יולדת שלא טבלה, בית שמאי
אומרים, כרקה וכמימי רגליה. ובית הלל אומרים, מטמא לח ויבש.
ומודים ביולדת בזוב, שהיא מטמאה לח ויבש:

פרק ד – משנה ד

המקשה, נדה. קשתה שלשה ימים בתוך אחד עשר יום ושפתה מעת
לעת וילדה, הרי זו יולדת בזוב, דברי רבי אליעזר. רבי יהושע אומר,
לילה ויום, כלילי שבת ויומו. ששפתה מן הצער, ולא מן הדם:

פרק ד – משנה ה

כמה הוא קשויה. רבי מאיר אומר, אפלו ארבעים וחמשים יום.
רבי יהודה אומר, דיה חדשה. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים,
אין קשוי יותר משתי שבתות:

נדה ד:ו – ה:ב

פרק ד – משנה ו

הַמִּקְשָׁה בְּתוֹךְ שְׁמוֹנִים שָׁל נִקְבָּה, כָּל דָּמִים שֶׁהִיא רוֹאָה, טְהוּרִים, עַד שֶׁיֵּצֵא הַלֵּד. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמָּא. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, וּמָה בְּמָקוֹם שֶׁחֲמִיר בָּדָם הַשֹּׁפִי, הִקְל בָּדָם הַקָּשִׁי, מָקוֹם שֶׁהִקְל בָּדָם הַשֹּׁפִי, אֵינוֹ דִּין שֶׁנִּקְל בָּדָם הַקָּשִׁי. אָמַר לָהֶן, דִּין לִבָּא מִן הַדִּין לֵהֵיוֹת כְּנִדּוֹן, מִמָּה הִקְל עָלֶיהָ, מְטַמָּאת זִיבָה, אֲבָל טַמְאָה טַמְאָת נִדָּה:

פרק ד – משנה ז

כָּל אֶחָד עֶשֶׂר יוֹם בְּחֻזְקַת טְהוּרָה. יֹשְׁבָה לָהּ וְלֹא בִדְקָה, שְׂגִיגָה, נֶאֱנָסָה, הַזִּידָה וְלֹא בִדְקָה, טְהוּרָה. הִגִּיעַ שְׁעַת וְסִתָּה וְלֹא בִדְקָה, הָרִי זֹו טַמְאָה. רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, אִם הִיתָה בְּמַחְבֵּא וְהִגִּיעַ שְׁעַת וְסִתָּה, וְלֹא בִדְקָה, הָרִי זֹו טְהוּרָה, מִפְּנֵי שֶׁחֲרָדָה מְסַלֶּקֶת אֶת הַדָּמִים. אֲבָל יָמֵי הַזָּב וְהַזָּבָה וְשׁוֹמֶרֶת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם, הָרִי אֵלּוּ בְּחֻזְקַת טַמְאָה:

פרק ה – משנה א

יוֹצֵא דָפוֹ, אֵין יוֹשֵׁבִין עָלָיו יָמֵי טַמְאָה וְיָמֵי טְהוּרָה, וְאֵין חֲזִיבִין עָלָיו קָרְבָן. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, הָרִי זֶה כִּלּוּד. כָּל הַנָּשִׁים מְטַמְאוֹת בְּבֵית הַחִיצוֹן, שְׁנֶאֱמַר (וַיִּקְרָא ט"ו:י"ט), דָּם יִהְיֶה זָבָה בְּבִשְׂרָה. אֲבָל הַזָּב וּבַעַל קָרִי, אֵינָן מְטַמְאִים, עַד שֶׁתֵּצֵא טַמְאָתָן לַחוּץ:

פרק ה – משנה ב

הָיָה אוֹכֵל בְּתֵרוּמָה וְהִרְגִישׁ שֶׁנִּדְעָזְעוּ אֲבָרָיו, אוֹחֵז בְּאֶמְהָ וּבּוֹלֵעַ אֶת הַתֵּרוּמָה. וּמְטַמְאִים בְּכָל שְׁהוּא, אֲפִלּוּ כַּעֵין הַחֲרָדֵל וּבְפָחוֹת מִכֵּן:

נדה ה:ג – ה:ו

פרק ה – משנה ג

תינוקת בת יום אחד, מטמאה בנדה. בת עשרה ימים, מטמאה בזיבה.
תינוק בן יום אחד, מטמא בזיבה, ומטמא בנגעים, ומטמא בטמא מת,
וזוקק ליבום, ופוטר מן היבום, ומאכיל בתרומה, ופוסל מן התרומה,
ונוחל ומנחיל. וההורגו, חיב. והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן
שלם:

פרק ה – משנה ד

בת שלש שנים ויום אחד, מתקדשת בביאה. ואם בא עליה יבם, קנאה.
וחיבין עליה משום אשת איש, ומטמאה את בועלה לטמא משכב
תחתון כעליון. נשאת לכהן, תאכל בתרומה. בא עליה אחד מן הפסולים,
פסלה מן הכהנה. בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה, מומתין
על ידה, והיא פטורה. פחות מכן, כנותן אצבע בעין:

פרק ה – משנה ה

בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו, קנאה. ואינו נותן גט עד
שיגדיל. ומטמא בנדה, לטמא משכב תחתון כעליון. ופוסל ואינו מאכיל
בתרומה. ופוסל את הבהמה מעל גבי המזבח, ונסקלת על ידו. ואם בא
על אחת מכל העריות האמורות בתורה, מומתים על ידו, והוא פטור:

פרק ה – משנה ו

בת אחת עשרה שנה ויום אחד, נדרה נבדקין. בת שתים עשרה שנה
ויום אחד, נדרה קימין. ובדקין כל שתים עשרה. בן שתים עשרה שנה
ויום אחד, נדריו נבדקים. בן שלש עשרה שנה ויום אחד, נדריו קימין.
ובדקין כל שלש עשרה. קדם לזמן הזה, אף על פי שאמרו יודעין אנו
לשם מי נדרנו, לשם מי הקדשנו, אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש.
לאחר הזמן הזה, אף על פי שאמרו אין אנו יודעין לשם מי נדרנו, לשם
מי הקדשנו, נדרו נדר והקדשן הקדש:

נדה ה:ז – ו:א

פרק ה – משנה ז

מִשָּׁל מִשְׁלוֹ חֲכָמִים בְּאִשָּׁה. פָּגָה, בַּחֵל וְצָמַל. פָּגָה, עוֹדָה תִּינוּקָתָא. בַּחֵל,
אֵלּוּ יָמֵי נְעוּרֶיהָ. בָּזוּ וּבְזוּ, אָבִיָּה זָכָאִי בְּמַצִּיאָתָהּ וּבְמַעֲשֵׂה יָדֶיהָ וּבִהְפָּרַת
נְדָרֶיהָ. צָמַל, כִּיּוֹן שִׁבְגָּרָה, שׁוֹב אֵין לְאָבִיָּה רְשׁוּת בֵּה:

פרק ה – משנה ח

אִיזְהוּ סִימְנִיָּה. רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר, מְשִׁיעֶלָה הַקָּמֶט תַּחַת הַדָּד.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מְשִׁיטוֹ הַדָּדִים. בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר, מְשַׁתְּשֵׁחִיר הַפִּטְמֹת.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כִּדִּי שִׁיָּהּ נֹתֵן יָדוֹ עַל הָעֵקֶץ וְהוּא שׁוֹקֵעַ וְשׁוֹהָה לַחֲזוֹר:

פרק ה – משנה ט

בֵּת עֲשָׂרִים שָׁנָה שְׁלֹא הִבִּיָּאָה שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, תִּבְיָא רְאִיָּה שֶׁהִיא בֵּת
עֲשָׂרִים שָׁנָה, וְהִיא אֵילוֹנִית, לֹא חוֹלְצָת וְלֹא מְתִיבָמָת. בֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה
שְׁלֹא הִבִּיָּא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, יִבְיָא רְאִיָּה שֶׁהוּא בֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה, וְהוּא סָרִיס,
לֹא חוֹלֵעַ וְלֹא מִיבֵם, אֵלּוּ דְּבָרֵי בֵּית הַלֵּל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, זֶה וְזֶה בְּנֵי
שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, הַזֵּכֶר כְּדָבָרֵי בֵּית הַלֵּל, וְהַנְּקֵבָה כְּדָבָרֵי
בֵּית שְׁמַאי, שֶׁהָאִשָּׁה מְמַהֶרֶת לָבֹא לִפְנֵי הָאִישׁ:

פרק ו – משנה א

בֶּא סִימֹן הַתַּחְתּוֹן עַד שְׁלֹא בָּא הָעֲלִיּוֹן, אוֹ חוֹלְצָת אוֹ מְתִיבָמָת.
בֶּא הָעֲלִיּוֹן עַד שְׁלֹא בָּא הַתַּחְתּוֹן, אִף עַל פִּי שְׂאִי אֶפְשָׁר, רַבִּי מֵאִיר
אוֹמֵר, לֹא חוֹלְצָת וְלֹא מְתִיבָמָת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אוֹ חוֹלְצָת אוֹ
מְתִיבָמָת. מִפְּנֵי שְׁאֲמָרוּ, אֶפְשָׁר לַתַּחְתּוֹן לָבֹא עַד שְׁלֹא בָּא הָעֲלִיּוֹן,
אֲבָל אִי אֶפְשָׁר לָעֲלִיּוֹן לָבֹא עַד שְׁלֹא בָּא הַתַּחְתּוֹן:

נדה ו:ב – ו:ה

פרק ו – משנה ב

בְּיוֹצֵא בּוֹ, כָּל כְּלֵי חָרֶס שֶׁהוּא מְכַנִּיס, מוֹצִיא. וְיֵשׁ שֶׁמוֹצִיא וְאִינוֹ מְכַנִּיס.
כָּל אֲבֵר שֵׁשׁ בּוֹ צִפְרוֹן, יֵשׁ בּוֹ עֶצֶם, וְיֵשׁ שֵׁשׁ בּוֹ עֶצֶם וְאִין בּוֹ צִפְרוֹן:

פרק ו – משנה ג

כָּל הַמֵּטֶמֶא מִדָּרֶס, מֵטֶמֶא טָמֵא מֵטֶמֶא טָמֵא מֵטֶמֶא וְאִינוֹ מֵטֶמֶא
מִדָּרֶס:

פרק ו – משנה ד

כָּל הָרְאוּי לָדוֹן דִּינֵי נִפְשׁוֹת, רְאוּי לָדוֹן דִּינֵי מְמוֹנוֹת. וְיֵשׁ שֶׁרְאוּי לָדוֹן דִּינֵי
מְמוֹנוֹת וְאִינוֹ רְאוּי לָדוֹן דִּינֵי נִפְשׁוֹת. כָּל הַכָּשֵׁר לָדוֹן, כָּשֵׁר לְהַעֲד.
וְיֵשׁ שֶׁכָּשֵׁר לְהַעֲד וְאִינוֹ כָּשֵׁר לָדוֹן:

פרק ו – משנה ה

כָּל שֶׁחִיב בַּמַּעֲשֵׂרוֹת, מֵטֶמֶא טָמֵא אֲכָלִים. וְיֵשׁ שֶׁמֵּטֶמֶא טָמֵא אֲכָלִין
וְאִינוֹ חִיב בַּמַּעֲשֵׂרוֹת:

נדה ו:ו – ו:ט

פרק ו – משנה ו

כל שֶׁחֵיב בַּפֶּאֶה, חֵיב בַּמַּעֲשֵׂרוֹת. וְיֵשׁ שֶׁחֵיב בַּמַּעֲשֵׂרוֹת וְאִינוֹ חֵיב בַּפֶּאֶה:

פרק ו – משנה ז

כל שֶׁחֵיב בְּרֵאשִׁית הַגֶּזֶז, חֵיב בַּמִּתְּנוֹת. וְיֵשׁ שֶׁחֵיב בַּמִּתְּנוֹת וְאִינוֹ חֵיב בְּרֵאשִׁית הַגֶּזֶז:

פרק ו – משנה ח

כל שֶׁיֵּשׁ לוֹ בַּעוֹר, יֵשׁ לוֹ שְׁבִיעִית. וְיֵשׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ שְׁבִיעִית וְאִין לוֹ בַּעוֹר:

פרק ו – משנה ט

כל שֶׁיֵּשׁ לוֹ קֶשֶׁקֶשֶׁת, יֵשׁ לוֹ סִנְפִיר. וְיֵשׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ סִנְפִיר וְאִין לוֹ קֶשֶׁקֶשֶׁת.
כל שֶׁיֵּשׁ לוֹ קֶרְנִים, יֵשׁ לוֹ טִלְפִים. וְיֵשׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ טִלְפִים וְאִין לוֹ קֶרְנִים:

נדה וי – ויג

פרק ו – משנה י

כל הטעון ברכה לאחריו, טעון ברכה לפניו.
ויש טעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו:

פרק ו – משנה יא

תינוקת שהביאה שתי שערות, או חולצת או מתיבמת, וחיבת בכל
מצות האמורות בתורה. וכן תינוק שהביא שתי שערות, חיב בכל מצות
האמורות בתורה. וראוי להיות בן סוּרר ומורה, משיביא שתי שערות עד
שיקרי זקן, התחתון ולא העליון, אלא שדברו חכמים בלשון נקיה.
תינוקת שהביאה שתי שערות, אינה יכולה למאן.
רבי יהודה אומר, עד שירבה השחר:

פרק ו – משנה יב

שתי שערות האמורות בפרה ובנגעים, והאמורות בכל מקום, כדי לכף
ראשן לעקרו, דברי רבי ישמעאל. רבי אלעזר אומר, כדי לקרע בצפרו.
רבי עקיבא אומר, כדי שיהו נטלות בזוג:

פרק ו – משנה יג

הרואה כתם, הרי זו מקלקלת, וחוששת משום זוב, דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים, אין בכתמים משום זוב:

נדה ויז – ז:ג

פרק ו – משנה יד

הְרוּאָה יוֹם אֶחָד עֶשֶׂר בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת, תַּחֲלֵת נֶדָה וְסוֹף נֶדָה, תַּחֲלֵת זִיבָה וְסוֹף זִיבָה, יוֹם אַרְבָּעִים לְזִכָּר וְיוֹם שְׁמוֹנִים לְנִקְבָּה, בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת לְכָל, הָרִי אֵלוֹ טוּעוֹת. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ, עַד שְׁאַתֶּם מִתְקַנִּים אֶת הַשּׁוֹטוֹת, תִּקְנּוּ אֶת הַפְּקָחוֹת:

פרק ז – משנה א

דָּם הַנֶּדָה וּבֶשֶׁר הַמֵּת, מְטַמְּאִין לַחִין וּמְטַמְּאִין יָבֵשׁ. אֲבָל הַזּוֹב וְהַנִּיעַ וְהָרֶק וְהַשְּׂרָץ וְהַנִּבְלָה וְהַשְּׂכֵבֶת זֶרַע, מְטַמְּאִין לַחִין וְאִין מְטַמְּאִין יָבֵשׁ. וְאִם יָכוּלִין לְהַשְׁרוֹת וּלְחַזֵּר לְכַמוֹת שָׁהֵן, מְטַמְּאִין לַחִין וּמְטַמְּאִין יָבֵשׁ. וְכַמָּה הִיא שְׂרִיתָן. בְּפוֹשְׁרִין, מַעַת לַעַת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, בֶּשֶׁר הַמֵּת יָבֵשׁ וְאִינוּ יָכוּל לְהַשְׁרוֹת וּלְחַזֵּר לְכַמוֹת שָׁהִיהָ, טָהוֹר:

פרק ז – משנה ב

הַשְּׂרָץ שֶׁנִּמְצָא בְּמַבּוּי, מְטַמָּא לַמִּפְרָע, עַד שִׁיאֲמַר בְּדִקְתִּי אֶת הַמַּבּוּי הַזֶּה וְלֹא הָיָה בּוֹ שְׂרָץ, אוֹ עַד שְׁעַת כְּבוֹד. וְכֵן כְּתָם שֶׁנִּמְצָא בְּחִלּוֹק, מְטַמָּא לַמִּפְרָע, עַד שִׁיאֲמַר בְּדִקְתִּי אֶת הַחִלּוֹק הַזֶּה וְלֹא הָיָה בּוֹ כְּתָם, אוֹ עַד שְׁעַת הַכְּבוֹס. וּמְטַמָּא בֵּין לַח בֵּין יָבֵשׁ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, הַיָּבֵשׁ מְטַמָּא לַמִּפְרָע, וְהַלַּח אִינוּ מְטַמָּא אֶלָּא עַד שְׁעָה שֶׁהוּא יָכוּל לְחַזֵּר וּלְהִיּוֹת לַח:

פרק ז – משנה ג

כָּל הַכֶּתֶמִין הַבָּאִים מִרְקָם, טָהוֹרִין. רַבִּי יְהוּדָה מְטַמָּא, מִפְּנֵי שֶׁהֵם גֵּרִים וְטוּעִין. הַבָּאִין מִבֵּין הַגּוֹיִם, טָהוֹרִין. מִבֵּין יִשְׂרָאֵל וּמִבֵּין הַכּוֹתִיִּם, רַבִּי מֵאִיר מְטַמָּא. וְחֲכָמִים מְטַהֲרִין, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִחְשְׁדוּ עַל כְּתֻמִּיהֶן:

נדה ז:ד – ח:ב

פרק ז – משנה ד

כָּל הַפֶּתָּמִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל מָקוֹם, טְהוֹרִין, חוּץ מִן הַנִּמְצָאִים בַּחֲדָרִים
וּבְסִבִּיבוֹת בֵּית הַטְּמָאוֹת. בֵּית הַטְּמָאוֹת שֶׁל כּוֹתִים מְטַמְּאִין בָּאֵהֶל, מִפְּנֵי
שֶׁהֵם קוֹבְרִין שָׁם אֶת הַנֶּפֶלִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לֹא הֵיוּ קוֹבְרִין אֶלָּא
מִשְׁלִיכִין, וְחִיָּה גוֹרֶדְתָּן:

פרק ז – משנה ה

נֶאֱמָנִים לוֹמְרֵי, קִבְּרָנוּ שָׁם אֶת הַנֶּפֶלִים, אוֹ, לֹא קִבְּרָנוּ. נֶאֱמָנִים לוֹמְרֵי עַל
הַבְּהֵמָה אִם בִּכְרָה, אִם לֹא בִכְרָה. נֶאֱמָנִים עַל צִיּוֹן קְבֵרוֹת, וְאִין נֶאֱמָנִין
לֹא עַל הַסִּכְכוֹת וְלֹא עַל הַפְּרָעוֹת וְלֹא עַל בֵּית הַפֶּרֶס. זֶה הַכֹּלֶל, דָּבָר
שֶׁחֲשׂוּדִים בּוֹ, אֵין נֶאֱמָנִים עָלָיו:

פרק ח – משנה א

הַרְוָאָה כְּתוּם עַל בִּשְׂרָה כְּנָגֵד בֵּית הַתְּרָפָה טְמֵאָה. וְשֶׁלֹּא כְּנָגֵד בֵּית
הַתְּרָפָה, טְהוֹרָה. עַל עֶקְבָּה וְעַל רֹאשׁ גּוֹדְלָה, טְמֵאָה. עַל שׁוֹקָה וְעַל
פְּרִסוֹתֶיהָ, מִבִּפְנִים, טְמֵאָה. מִבַּחוּץ, טְהוֹרָה. וְעַל הַצִּדָּדִין מִכָּאן וּמִכָּאן,
טְהוֹרָה. רֵאשֶׁתָּה עַל חִלּוּקָהּ, מִן הַחֲגוּר וּלְמִטָּה, טְמֵאָה. מִן הַחֲגוּר וּלְמַעְלָה,
טְהוֹרָה. רֵאשֶׁתָּה עַל בֵּית יָד שֶׁל חִלּוּק, אִם מַגִּיעַ כְּנָגֵד בֵּית הַתְּרָפָה, טְמֵאָה.
וְאִם לֹא, טְהוֹרָה. הִיתָה פּוֹשְׁטָתָהּ וּמִתְכַּסֶּה בּוֹ בְּלִילָה, כָּל מָקוֹם שֶׁנִּמְצָא בּוֹ
כְּתוּם, טְמֵאָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא חוֹזֵר. וְכֵן בַּפְּלִיּוֹם:

פרק ח – משנה ב

וְתוֹלָה בְּכָל דָּבָר שֶׁהִיא יְכוּלָה לְתַלּוֹת. שֶׁחֲטָה בַּהֶמָּה, חִיָּה וְעוֹף, נִתְעַסְקָה
בְּכַתְּמִים אוֹ שִׁישְׁבָּה בְּצַד הָעֶסּוּקִים בָּהֶן, הִרְגָּה מֵאֲכִלְתָּ, הִרִי זֹו תוֹלָה בָּהּ.
עַד כִּמָּה הִיא תוֹלָה. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנָטִיגְנוֹס אוֹמֵר, עַד כְּגָרִיס שֶׁל פּוֹל,
וְאִף עַל פִּי שֶׁלֹּא הִרְגָּה. וְתוֹלָה בְּבִנָּה אוֹ בְּבַעֲלָה. אִם יָשׁ בָּהּ מִכָּה וְהִיא
יְכוּלָה לְהַגָּלֵעַ וּלְהוֹצִיא דָם, הִרִי זֹו תוֹלָה בָּהּ:

נדה ח:ג – ט:ב

פרק ח – משנה ג

מַעֲשֵׂה בְּאִשָּׁה אַחַת שֶׁבָּאת לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא, אָמְרָה לוֹ, רָאִיתִי כְּתָם.
אָמַר לָהּ, שָׂמָא מִכָּה הֵיטָה בִּידְךָ. אָמְרָה לוֹ, הֵן, וְחִיטָה. אָמַר לָהּ, שָׂמָא
יְכוּלָה לְהַגְלֵעַ וּלְהוֹצִיא דָם. אָמְרָה לוֹ, הֵן. וְטַהֲרָה רַבִּי עֲקִיבָא.
רָאָה תַלְמִידָיו מְסַתְּפִלִין זֶה בְּזֶה. אָמַר לָהֶם, מָה הַדָּבָר קָשֶׁה בְּעֵינֵיכֶם.
שֶׁלֹא אָמְרוּ חֲכָמִים הַדָּבָר לְהַחֲמִיר אֲלָא לְהַקֵּל, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא טו),
וְאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זֹבָה דָם יִהְיֶה זֹבָה בְּבִשְׂרָהּ, דָם וְלֹא כְתָם:

פרק ח – משנה ד

עַד שֶׁהוּא נָתַן תַּחַת הַכֹּר וְנִמְצָא עָלָיו דָם, עָגַל, טָהוֹר.
מְשוּדָּה, טָמֵא, דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּר רַבִּי צְדוֹק:

פרק ט – משנה א

הָאִשָּׁה שֶׁהִיא עוֹשֶׂה צְרָכֶיהָ וְרֹאֲתָה דָם, רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, אִם עוֹמֶדֶת,
טָמְאָה. וְאִם יוֹשֶׁבֶת, טָהוֹרָה. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד, טָהוֹרָה:

פרק ט – משנה ב

אִישׁ וְאִשָּׁה שֶׁעָשׂוּ צְרָכֶיהֶן לְתוֹךְ הַסֶּפֶל וְנִמְצָא דָם עַל הַמַּיִם, רַבִּי יוֹסִי
מְטַהֵר. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַמֵּא, שֶׁאִין דֶּרֶךְ הָאִישׁ לְהוֹצִיא דָם, אֲלָא שְׁחִזְקָת
דְּמַיִם מִן הָאִשָּׁה:

נדה ט:ג – ט:ו

פרק ט – משנה ג

השאילה חלוקה לנכרית או לנדה, הרי זו תולה בה. שלש נשים שלבשו חלוק אחד או שישבו על ספסל אחד, ונמצא עליו דם, כלן טמאות. ישבו על ספסל של אבן או על האצטבא של מרחץ, רבי נחמיה מטהר, שהיה רבי נחמיה אומר, כל דבר שאינו מקבל טמאה, אינו מקבל כתמים:

פרק ט – משנה ד

שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת אחת מהן, כלן טמאות. בדקה אחת מהן ונמצאת טמאה, היא טמאה ושתיהן טהורות, ותולות זו בזו. ואם לא היו ראויות לראות, רואין אותן כאלו הן ראויות:

פרק ט – משנה ה

שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת האמצעית, כלן טמאות. תחת הפנימית, שתים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה. תחת החיצונה, שתים החיצונות טמאות והפנימית טהורה. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שעברו דרך מרגלות המטה. אבל אם עברו שלשתן דרך עליה, כלן טמאות. בדקה אחת מהן ונמצאת טהורה, היא טהורה ושתים טמאות. בדקו שתים ומצאו טהורות, הן טהורות והשלישית טמאה. שלשתן ומצאו טהורות, כלן טמאות. למה הדבר דומה, לגל טמא שנתערב בין שני גלים טהורים, ובדקו אחד מהן ומצאו טהור, הוא טהור ושנים טמאין. שנים ומצאו טהורים, הם טהורים והשלישי טמא. שלשתן ומצאו טהורים, כלן טמאים, דברי רבי מאיר, שהיה רבי מאיר אומר, כל דבר שהוא בחזקת טמאה, לעולם הוא בטמאתו, עד שיודע לך, טמאה היכן היא. וחכמים אומרים, בודק עד שמוגיע לסלע או לבתולה:

פרק ט - משנה ו

שְׁבַע סִמְנֵי מַעֲבִירִין עַל הַכֶּתֶם. רַק תִּפֹּל, וּמִי גְרִיסִין, וּמִי רַגְלִים, וְנִתֵּר,
וּבֹרִית, קְמוּנָא, וְאַשְׁלַג. הַטְּבִילוּ וְעֲשֵׂה עַל גְּבִי טְהָרוֹת, הָעֶבֶר עָלֶיךָ
שְׁבַע סִמְנֵי וְלֹא עֶבֶר, הֲרִי זֶה צָבַע, הַטְּהָרוֹת טְהוֹרוֹת, וְאִינוּ צָרִיד
לְהַטְבִּיל. עֶבֶר אוֹ שִׁדְהָה, הֲרִי זֶה כֶּתֶם, וְהַטְּהָרוֹת טְמָאוֹת, וְצָרִיד לְהַטְבִּיל:

נדה ט:ז – ט:י

פרק ט – משנה ז

איזהו רק תפל, כל שלא טעם כלום. מי גריסין, לעסת גריסין של פול, חלוקת נפש. מי רגלים, שהחמיצו. וצריך לכסכס שלש פעמים לכל אחד ואחד. העבירן שלא כסדרן, או שהעביר שבעה סמנין כאחת, לא עשה ולא כלום:

פרק ט – משנה ח

כל אשה שיש לה וסת, דיה שעיתה. ואלו הן הוסתות, מפהקת, ומעטשת, וחוששת בפי כרסה, ובשפולי מעיה, ושופעת, וכמין צמרמורות או חזין אותה, וכן פיוצא בהן. וכל שקבעה לה שלש פעמים, הרי זו וסת:

פרק ט – משנה ט

היתה למודה להיות רואה בתחלת הוסתות, כל הטהרות שעשתה בתוך הוסתות, טמאות. בסוף הוסתות, כל הטהרות שעשתה בתוך הוסתות, טהורות. רבי יוסי אומר, אף ימים ושעות, וסתות. היתה למודה להיות רואה עם הנץ החמה, אינה אסורה אלא עם הנץ החמה. רבי יהודה אומר, כל היום שלה:

פרק ט – משנה י

היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושנתה להיות רואה ליום עשרים, זה וזה אסורין. שנתה פעמים ליום עשרים, זה וזה אסורין. שנתה שלש פעמים ליום עשרים, התר חמשה עשר וקבעה לה יום עשרים, שאין אשה קובעת לה וסת, עד שתקבענה שלש פעמים. ואינה מטהרת הוסת, עד שתעקר ממנה שלש פעמים:

נדה ט:יא – יג

פרק ט – משנה יא

נָשִׁים בְּבִתּוּלֵיהֶם כְּגִפְנִים. יֵשׁ גֶּפֶן שְׂיִינָה אָדָם, וְיֵשׁ גֶּפֶן שְׂיִינָה שָׁחַר, וְיֵשׁ גֶּפֶן שְׂיִינָה מְרֵבָה, וְיֵשׁ גֶּפֶן שְׂיִינָה מָעוּט. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, כָּל גֶּפֶן יֵשׁ בָּהּ יֵין. וְשֶׁאִין בָּהּ יֵין, הִרִי זֶה דוֹרְקָטִי:

פרק י – משנה א

תִּינוּקָת שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנָּהּ לְרֵאוֹת וְנִסְתָּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, נוֹתֵנִין לָהּ אַרְבָּעָה לֵּילוֹת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, עַד שֶׁתַּחֲזִיחַ הַמָּכָה. הִגִּיעַ זְמַנָּהּ לְרֵאוֹת וְנִסְתָּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, נוֹתֵנִין לָהּ לֵילָה הָרִאשׁוֹן. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת, אַרְבָּעָה לֵּילוֹת. רָאִתָּה וְעוֹדָה בְּבֵית אָבִיהָ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, נוֹתֵנִין לָהּ בְּעִילַת מִצְוָה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, כָּל הַלֵּילָה כְּלָהּ:

פרק י – משנה ב

נָדָה שֶׁבִּדְקָה עֲצָמָה יוֹם שְׁבִיעִי שְׁחִרִית וּמִצְאָתָה טְהוֹרָה, וּבֵין הַשְּׂמֻשׁוֹת לֹא הִפְרִישָׁהּ, וְלֹאֲחֵר יָמִים בִּדְקָה וּמִצְאָתָה טְמֵאָה, הִרִי הִיא בְּחִזְקַת טְהוֹרָה. בִּדְקָה עֲצָמָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי בְּשְׁחִרִית וּמִצְאָתָה טְמֵאָה, וּבֵין הַשְּׂמֻשׁוֹת לֹא הִפְרִישָׁהּ, וְלֹאֲחֵר זָמַן בִּדְקָה וּמִצְאָתָה טְהוֹרָה, הִרִי זֶה בְּחִזְקַת טְמֵאָה, וּמִטְמֵאָה מַעַת לַעַת וּמִפְקִידָה לַפְּקִידָה. וְאִם יֵשׁ לָהּ וָסֵת, דִּיָּה שְׁעָתָה. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, כָּל שְׁלֹא הִפְרִישָׁה בְּטְהוֹרָה מִן הַמִּנְחָה וּלְמַעַלָּהּ, הִרִי זֶה בְּחִזְקַת טְמֵאָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אִפְלוּ בְּשָׁנִיָּה לְנִדְתָּהּ בִּדְקָה וּמִצְאָתָה טְהוֹרָה, וּבֵין הַשְּׂמֻשׁוֹת לֹא הִפְרִישָׁהּ, וְלֹאֲחֵר זָמַן בִּדְקָה וּמִצְאָה טְמֵאָה, הִרִי זֶה בְּחִזְקַת טְהוֹרָה:

פרק י – משנה ג

הַזָּב וְהַזָּבָה שֶׁבִּדְקוּ עֲצָמָן בְּיוֹם רִאשׁוֹן וּמִצְאוֹ טְהוֹר, וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי וּמִצְאוֹ טְהוֹר, וְשֶׁאֵר יָמִים שְׁבִינְתִּים לֹא בִּדְקוּ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, הִרִי הוּא בְּחִזְקַת טְהוֹרָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֹמֵר, אִין לָהֶם אֵלָא יוֹם רִאשׁוֹן וְיוֹם שְׁבִיעִי בְּלִבָּד. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר, אִין לָהֶם אֵלָא יוֹם שְׁבִיעִי בְּלִבָּד:

נדה יד – יז

פרק י – משנה ד

הזב והזבה והנדה והיולדת והמצרע שמותו, מטמאין במשא עד שימק
הבשר. נכרי שמת, טהור מלטמא במשא. בית שמאי אומרים, כל הנשים
מתות נדות. ובית הלל אומרים, אין נדה אלא שמתה נדה:

פרק י – משנה ה

האשה שמתה ויצא ממנה רביעית דם, מטמאה משום כתם, ומטמאה
באהל. רבי יהודה אומר, אינה מטמאה משום כתם, מפני שנעקר
משמותה. ומודה רבי יהודה ביושבת על משבר ומתה ויצא ממנה רביעית
דם, שהיא מטמאה משום כתם. אמר רבי יוסי, לפיכך אינה מטמאה
באהל:

פרק י – משנה ו

בראשונה היו אומרים, היושבת על דם טהר, היתה מערה מים לפסח.
חזרו לומר, הרי היא כמגע טמא מת לקדשים, כדברי בית הלל. בית
שמאי אומרים, אף בטמא מת:

פרק י – משנה ז

ומוזים שהיא אוכלת במעשר, וקוצה לה חלה, ומקפת וקוראה לה שם.
ואם נפל מרקה ומדם טהרה על כפר של תרומה, שהוא טהור. בית שמאי
אומרים, צריכה טבילה באחרונה. ובית הלל אומרים, אינה צריכה
טבילה באחרונה:

נדה יח – מכשירין א:ג

פרק י – משנה ח

הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ושמשה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב, וחיבין בקרבן. ובית הלל אומרים, פטורין מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה את ביתה ואחר כך ראתה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב ופטורים מן הקרבן. ובית הלל אומרים, הרי זה גרגרן. ומודים ברואה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמשה, שמטמאין משכב ומושב וחיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה, הרי זו תרבות רעה, ומגען ובעילתן תלויים:

*הדרן עלך מסכת נדה
מזל טוב*

מסכת מכשירין פרק א – משנה א

כל משקה שתחלתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון, או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון, הרי זה בכי יתן. משקין טמאים מטמאין לרצון ושלא לרצון:

פרק א – משנה ב

המרעיד את האילן להשיר ממנו אכלין או את הטמאה, אינן בכי יתן. להשיר ממנו משקין, בית שמאי אומרים, היוצאין ואת שבו, בכי יתן. בית הלל אומרים, היוצאין, בכי יתן, ואת שבו, אינן בכי יתן, מפני שהוא מתכוון שיצאו מכלו:

פרק א - משנה ג

הַמֵּרְעִיד אֶת הָאֵילָן וְנָפַל עַל חֲבֵירוֹ, אוֹ סוּכָה וְנָפְלָה עַל חֲבֵרְתָּהּ, וְתַחֲתֶיהֶן זֵרְעִים אוֹ יִרְקוֹת הַמִּחְבְּרִין לְקֶרֶקַע, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכִי יִתֵּן. בֵּית הִלֵּל אוֹמְרִים, אֵינֶן בְּכִי יִתֵּן. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מִשּׁוּם אָבָא יוֹסִי חֲלִי קוֹפְרֵי אִישׁ טַבְּעוֹן, תָּמָה עֲצָמָךְ אִם יֵשׁ מִשְׁקָה טָמֵא בַתּוֹרָה, עַד שְׂיִתְכּוּן וְיִתֵּן, שְׁנֶאֱמַר (ויקרא יא), וְכִי יִתֵּן מַיִם עַל זֶרַע: